

Напаковати револуцију није једноставно. По неким процјенама потребно је око 4.000 активности током једне године да би паковање било успјешно. Потребна је читава армија новинара у садејству са стручњацима за психолошки рат, а припомажу и рекламне агенције које усмјеравају неопредијељене. „Едукација“ може да траје и годинама, иде се буквално од врата до врата да би се „пробудио глас“ народа. И наравно ништа без атентата.

Данас је довољно да се скуп недовољна дружина са фејсбука, па да се сруши тридесетогодишња аутократија.

Тако је барем било до сада. Данас је довољно да се скуп недовољна дружина са фејсбука, па да се сруши тридесетогодишња аутократија. Из чисте досаде неке беспосличару може да падне на памет да се обрачуна са постојећим режимом и да га пошаље на сметлиште историје. Познајем једну дјевојку која има преко двије хиљаде пријатеља на Фејсбуку. Она може, само да јој по вољи, уз помоћ пријатеља својих пријатеља, срушити све од Пентагона до Урала. А шта тек рећи за Лејди Гагу, која на интернету има милијарду посјетилаца? Онај несташни Асанж, коме напаковаше силовање, није ни свјестан шта је покренуо. Барем тако изгледа да није свјестан и да је нешто покренуто са друштвених мрежа.

Револуције не прати и технолошки развој. Ко зна како би се 68-а завршила и на шта би сада свијет личио да је у то вријеме било Твитера и Фејсбука? Или, рецимо, да су студенти имали Дорис Пак да их позове на барикаде као што је то урадила прије два дана приликом посјете Сарајеву у склопу манифестације „Сарајевска зима“?

Предсједница одбора за културу и образовање Европског парламента дословно је

Пише: Раденко Тошић
петак, 25 фебруар 2011 22:42

позвала студенте да изађу на улице и протестују против стања у држави које је по њеним оцјенама неподношљиво. Успут је критиковала незрело понашање политичара у БиХ и политичку кризу која је настала због тога што ни након пет мјесеци није формирана власт уз опаску да БиХ није Белгија и да не може себи допустити тај луксуз, јер Белгија може функционисати без Владе неколико мјесеци зато што има квалитетну администрацију, а БиХ је нема. Није пропустила да каже да је застој у формирању власти посљедица етничких питања уз негодовање што једна тако мала земља као што је БиХ има тринаест министарстава образовања. Такође је запријетила да ће у случају ако се власт не формира до марта затражити од чланица ЕУ да обуставе улагања и сва средства која у БиХ долазе преко ИПА фондова. На крају је изразила мишљење како је сигурна да многи у БиХ као и она губе стрпљење због спорости политике у БиХ.

То што је нервозна Дорис Пак позвала студенте на улицу својеврсни је дипломатски скандал, али више забрињава чињеница што из институције из које долази није дошла осуда због њеног несмотреног иступа и запаљивих изјава. Додуше, сама се сутрадан кориговала рекавши да је у питању неспоразум: „Студентима сам рекла да подигну глас да се и њихов глас чује и, ако буде потребно, да студенти изађу на улице и траже од својих политичара да им дају боље образовање. Позвала сам омладину да учини што може“- појаснила је Пак. Иако не видим богзна какву разлику између овога и онога што је Дорис Пак рекла претходног дана мислим да јој је боље било да је студенте позвала на сигуран секс или неку другу корисну ствар, а не на улице у вријеме крвавих уличних обрачуна на Блиском истоку. Барем ако је тачно то да је, као што каже, Еу, па самим тим и она као њен представник, заинтересована за даљни напредак БиХ.

И тако смо дошли до „најчаробнијег“ од чаробних ријешења који нам се годинама нуде од Дорис Пак и њој сличних, а то је да изађемо на улице. Да на силу и кроз форму социјалног бунта мијењамо систем, јер ЕУ очигледно нема ријешење, сем да се прихвати Бонских овлашћења и још горег и већег насиља. Дорис Пак покушава пребацити лопту и за кривицу због ситуације у БиХ оптужити локалне политичаре, иако је више него јасно да је међународни фактор поставио правила игре која се игра у овој јадној држави и да сви проблеми настају зато што бирократе из Брисела не слушају стварне проблеме народа на овим просторима и што се из Брисела и Вашингтона ставља терет који ми у БиХ не можемо носити.

Револуције не прати и технолошки развој. Ко зна како би се 68-а завршила и на шта би сада свијет личио да је у то вријеме било Твитера и Фејсбука?

Пише: Раденко Тошић
петак, 25 фебруар 2011 22:42

Без обзира колико из Брисела и Вашингтона уопштавали биће да им је Милорад Додик највећи проблем и кост у грлу. Биће да је због тога Дорис Пак нервозна. Јер, после укидања виза у Србији се „крупно почело одмотавати“, а овде никако неће. Додик, барем за сада, тјера по своме и отворено се супроставља насиљу из Вашингтона и Брисела за разлику од сарајевских улицица и оданих поданика свих страних политика и уцењених хрватских дужносника. Додуше, и Додика ће сигурно покушати, ако већ нису, да уцијене. Уредник политичког магазина „60 минута“ на Федералној телевизији Бакир Хаџиомеровић потрошио је најмање хиљаду минута на паковање којеквих оптужница за финансијске малверзације које ставља Милораду Додику на терет и према којима би, да су тачне, Додик био један од најбогатијих људи на планети. Што се тиче игре, бићу слободан да кажем, да Додик не би требао да се мијеша у федерални шеснаестерац и причу око три ентитета, јер би се могло десити да и он и Република Српска на крају, у финалу, добију црвени картон.

А што се тиче Дорис Пак и њеног позивање на демонстрације у БиХ треба рећи да је позив дошао у вријеме када се и у Хрватској излази на улице у протестима који су такође организовани преко Фејсбука од стране некаквог Савеза за некакве промјене и да има ухапшених и повријеђених. Ни БиХ није заобиђен када су Фејсбук револуције у питању. Прије неколико дана појавила се група „Сви на улице“, која броји неколико хиљада чланова, а број се повећава из дана у дан. Као и Дорис Пак група позива грађане БиХ да изађу на улице и на тај начин траже промјене и ослобађање од политичара који су корумпирани. Народ се отворено позива на побуну, а оснивач групе је некакав Куртовић, који живи у Швајцарској и одатле позива на „револуцију“ за „спас Босне и Херцеговине“. Инспириран арапским побунама Чегевара нашег доба није прецизирао да ли ће бити директни учесник у револуцији или ће само координисати из свога кревета.

Између Дорис Пак и овога Куртовића нема никакве разлике. Они са безбједне удаљености, из удобних и сигурних домова, из свиле и кадифе, посматрају крв и смрт на улицама које су од њих далеко. Као и остатак малограђана на Западу. После ручка добро дође мало страве и ужаса.

Између Дорис Пак и овога Куртовића нема никакве разлике. Они са безбједне удаљености, из удобних и сигурних домова, из свиле и кадифе, посматрају крв и смрт на улицама које су од њих далеко. Као и остатак малограђана на Западу. После ручка добро дође мало страве и ужаса. За то су се побринуле њихове медијске куће. Да буде и стравичније, него што јесте. Кога брига за жртве, јер жртве су сасвим небитне. Жртве су колатерална штета.

Пише: Раденко Тошић
петак, 25 фебруар 2011 22:42

Колико данас вриједи људски живот, сем ако није живот америчког војника, најбоље показује срамна пресуда за индустријску катастрофу коју је узроковало истицање отровног гаса из постројења индијске филијале компаније „Јунијон Карбид“ о чему је својевремено писао г. Владимир Јевтић. Након хаварије која се десила 3.децембра 1984. године у близини града Бопала, моментално је страдало око 5.000 људи, а касније, пошто су се отровне супстанце излиле у ријеку и дошле у ланац исхране број жртава се према неким процјенама повећао на 25.000. Седморица бивших радника одговорна за овај геноцид добила су двије године затвора, а америчка компанија морала је да плати суму од 10.600 долара. Десет хиљада долара за двадесет хиљада живота. Пола долара по глави. Толико за господаре моћи са Запада вриједи човјек у Индији. Толика је његова вриједност на америчкој берзи.